Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu zasedajícího v kolegiu o pěti soudcích)

8. července 2026*

„Žaloba na neplatnost – Digitální služby – Nařízení (EU) 2022/1925 – Označení za strážce přístupu – Zahájení šetření trhu – Ukončení šetření trhu – Interoperabilita – Hlavní služby platforem – On-line zprostředkovatelská služba – Obchody se softwarovými aplikacemi – Interpersonální komunikační služba nezávislá na číslech – Námitka protiprávnosti – Akt, který nelze napadnout žalobou“

Ve věcech T-1079/23, T-1080/23 a T-214/24,

Apple Inc., se sídlem v Cupertinu, Kalifornie (Spojené státy), zástupci: D. Beard, S. Love, J. Bourke, barristers, W. Knibbeler a T. van Helfteren, advokáti,

žalobkyně ve věcech T-1079/23 a T-1080/23,

Apple Inc., se sídlem v Cupertinu,

Apple Distribution International Ltd, se sídlem v Corku (Irsko), zástupci: D. Beard, S. Love, J. Bourke, barristers, W. Knibbeler, T. van Helfteren a M. Lawton, advokáti,

žalobkyně ve věci T-214/24,

proti

Evropské komisi, zástupci ve věci T-1079/23: P.-J. Loewenthal, L. Malferrari a I. Rogalski, jako zmocněnci, ve věci T-1080/23: P.-J. Loewenthal, L. Malferrari, I. Rogalski a E. Rousseva, jako zmocněnci, a ve věci T-214/24, G. Conte, P.-J. Loewenthal a I. Rogalski, jako zmocněnci,

žalované,

podporované:

Francouzskou republikou, zástupci: T. Lechevallier, jako zmocněnec,

Evropským parlamentem, zástupci: M. Menegatti, L. Stefani a L. Taïeb, jako zmocněnci,

Radou Evropské unie, zástupci: A.-L. Meyer a N. Rouam, jako zmocněnci,

Free Software Foundation Europe eV, se sídlem v Hamburku (Německo), zástupce: M. Husovec, advokát,

* Jednací jazyk: angličtina.

Coalition for App Fairness, se sídlem ve Washingtonu DC (Spojené státy), zástupci: D. Geradin a K. Bania, advokáti,

vedlejšími účastníky ve věci T-1080/23

a

Spolkovou republikou Německo, zástupci: J. Möller a R. Kanitz, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí ve věci T-214/24,

TRIBUNÁL (osmý senát zasedající v kolegiu o pěti soudcích),

ve složení: M. van der Woude, předseda, G. De Baere, K. Kecsmár (zpravodaj), S. Kingston a D. Petrlík, soudci,

za soudní kancelář: S. Spyropoulos, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení, zejména:

– k námitkám nepřípustnosti vzneseným Komisí samostatným podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 30. ledna 2024 ve věci T-1079/23 a dne 19. srpna 2024 ve věci T-214/24,

– k rozhodnutím ze dne 11. března a ze dne 2. října 2024 o spojení námitek nepřípustnosti s věcí samou,

– k písemným otázkám Tribunálu účastníkům řízení ve věci T-1080/23 a jejich odpovědím na tyto otázky došlým soudní kanceláři Tribunálu ve dnech 28. a 30. července a 11. a 22. srpna 2025,

po jednání konaném dne 21. října 2025,

vydává tento

Rozsudek

1 Žalobami podanými na základě článku 263 SFEU se žalobkyně ve věci T-1079/23, společnost Apple Inc., domáhá zrušení rozhodnutí Komise C(2023) 6077 final ze dne 5. září 2023 o zahájení šetření trhu týkajícího se služby iMessage od Apple podle čl. 16 odst. 1 a čl. 17 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/1925 ze dne 14. září 2022 o spravedlivých trzích otevřených hospodářské soutěži v digitálním odvětví a o změně směrnic (EU) 2019/1937 a (EU) 2020/1828 (nařízení o digitálních trzích) (Úř. věst. 2022, L 265, s. 1, dále jen „DMA“) (dále jen „rozhodnutí o zahájení šetření trhu“), žalobkyně ve věci T-1080/23, společnost Apple Inc., se domáhá částečného zrušení rozhodnutí Komise C(2023) 6100 final ze dne 5. září 2023, kterým byla společnost Apple označena za strážce přístupu podle článku 3 DMA (dále jen „rozhodnutí o označení“), a žalobkyně ve věci T-214/24, společnosti Apple Inc. a Apple Distribution International Ltd (dále společně či jednotlivě jen „Apple“), se domáhají zrušení prováděcího rozhodnutí Komise C(2024) 785 final ze dne 12. února 2024, kterým se ukončuje šetření trhu zahájené rozhodnutím o zahájení šetření trhu podle článku 17 DMA (dále jen „rozhodnutí o ukončení šetření trhu“).

Skutečnosti předcházející sporu

2 Dne 3. července 2023 oznámila Apple Evropské komisi v souladu s čl. 3 odst. 3 prvním pododstavcem DMA, že dosáhla prahových hodnot stanovených v čl. 3 odst. 2 uvedeného nařízení pro tyto své služby:

– on-line zprostředkovatelskou službu iOS App Store,

– operační systém iOS,

– internetový prohlížeč Safari a

– službu výměny rychlých zpráv iMessage.

3 Pokud jde o službu iMessage, Apple tvrdila, že tuto službu nelze kvalifikovat jako interpersonální komunikační službu nezávislou na číslech (number-independent interpersonal communications service, dále jen „NIICS“), a tudíž nepředstavuje hlavní službu platformy (dále jen „HSP“) ve smyslu DMA. Dále pro případ, že by Komise měla za to, že služba iMessage je NIICS, předložila Apple spolu s oznámením v souladu s čl. 3 odst. 5 DMA argumenty, které měly za cíl prokázat, že výjimečně z důvodu okolností, za nichž uvedená služba působí, nesplňuje tato služba požadavky stanovené v čl. 3 odst. 1 zmíněného nařízení, přestože dosáhla prahových hodnot stanovených v čl. 3 odst. 2 uvedeného nařízení.

4 Dne 5. září 2023 přijala Komise podle čl. 16 odst. 1 a čl. 17 odst. 3 DMA rozhodnutí o zahájení šetření trhu. Cílem uvedeného šetření bylo přezkoumat argumenty Apple zpochybňující domněnky uvedené v čl. 3 odst. 2 uvedeného nařízení týkající se služby iMessage, kterou Komise kvalifikovala jako NIICS.

5 Téhož dne Komise rovněž přijala rozhodnutí o označení, kterým podle článku 3 DMA označila Apple za strážce přístupu pro tři hlavní služby, a sice on-line zprostředkovatelskou službu App Store, operační systém mobilních telefonů iPhone iOS a internetový prohlížeč Safari.

6 Rozhodnutí o označení bylo Apple oznámeno dne 6. září 2023. Příslušné povinnosti podle DMA se na Apple tudíž začaly v souladu s čl. 3 odst. 10 DMA vztahovat od 7. března 2024.

7 Dne 12. února 2024 přijala Komise podle článku 17 DMA rozhodnutí o ukončení šetření trhu. Komise v tomto rozhodnutí trvala na tom, že služba iMessage musí být kvalifikována jako NIICS, ač měla za to, že Apple neměla být pro tuto službu označena za strážce přístupu.

Návrhová žádání účastníků řízení

Věc T-1079/23

8 Apple navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil rozhodnutí o zahájení šetření trhu,

– uložil Evropské komisi náhradu nákladů řízení.

9 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– odmítl žalobu jako nepřípustnou nebo ji každopádně zamítl jako neopodstatněnou a

– uložil Apple náhradu nákladů řízení.

Věc T-1080/23

10 Apple navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil v plném rozsahu nebo zčásti čl. 2 písm. b) rozhodnutí o označení, v němž je její operační systém iOS kvalifikován jakožto klíčová brána pro podnikatelské uživatele k oslovení jejich koncových uživatelů, a to v rozsahu, v němž Apple ukládá, aby splnila povinnosti interoperability stanovené v čl. 6 odst. 7 DMA;

– zrušil v plném rozsahu nebo zčásti čl. 2 písm. a) rozhodnutí o označení, v němž je její on-line zprostředkovatelská služba App Store kvalifikována jakožto klíčová brána pro podnikatelské uživatele k oslovení jejich koncových uživatelů;

– zrušil rozhodnutí o označení v rozsahu, v němž je v něm konstatováno, že služba iMessage je NIICS;

– uložil Evropské komisi náhradu nákladů řízení.

11 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl,

– uložil Apple náhradu nákladů řízení.

12 Evropský parlament navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl námitku protiprávnosti vznesenou na základě článku 277 SFEU,

– uložil Apple náhradu nákladů řízení.

13 Rada Evropské unie navrhuje, aby Tribunál zamítl námitku protiprávnosti vznesenou na základě článku 277 SFEU.

14 Francouzská republika a Free Software Foundation Europe eV navrhují, aby Tribunál žalobu zamítl.

15 Coalition for App Fairness navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl,

– uložil Apple náhradu nákladů řízení.

Věc T-214/24

16 Apple navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil rozhodnutí o ukončení šetření trhu v rozsahu, v němž je založeno na nesprávném konstatování, že služba iMessage je NIICS;

– uložil Evropské komisi náhradu nákladů řízení.

17 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– odmítl žalobu jako nepřípustnou nebo ji každopádně zamítl jako neopodstatněnou a

– uložil Apple náhradu nákladů řízení.

18 Spolková republika Německo navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl,

– uložil Apple náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

19 Poté, co byli účastníci řízení vyslechnuti, Tribunál rozhodl podle čl. 68 odst. 1 svého jednacího řádu o spojení projednávaných věcí pro účely rozhodnutí, jímž se končí řízení.

20 Ve věci T-1079/23 uplatňuje Apple na podporu své žaloby jediný žalobní důvod, jenž vychází z toho, že Komise nesprávně vyložila a použila DMA a směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1972 ze dne 11. prosince 2018, kterou se stanoví evropský kodex pro elektronické komunikace (Úř. věst. 2018, L 321, s. 36, dále jen „EKEK“), a z toho, že Komise vycházela z nepřesných skutečností, na jejichž základě konstatovala, že služba iMessage je NIICS.

21 Ve věci T-1080/23 uplatňuje Apple na podporu své žaloby tři žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z protiprávnosti čl. 6 odst. 7 DMA s ohledem na Listinu základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), a tudíž z protiprávnosti čl. 2 písm. b) rozhodnutí o označení v rozsahu, v němž posledně uvedené ustanovení ukládá Apple povinnosti stanovené v čl. 6 odst. 7 DMA. Druhý žalobní důvod vychází z nesprávného výkladu a použití DMA a z nesprávných skutkových zjištění, kterých se dopustila Komise tím, že v rozhodnutí o označení konstatovala, že pět obchodů se softwarovými aplikacemi App Store představuje jedinou HSP. Třetí žalobní důvod vychází z nesprávného výkladu a použití DMA a EKEK, jakož i z nesprávných skutkových zjištění, kterých se dopustila Komise tím, že v rozhodnutí o označení konstatovala, že služba iMessage je NIICS.

22 Ve věci T-214/24 uplatňuje Apple na podporu své žaloby jediný žalobní důvod vycházející z toho, že Komise nesprávně vyložila a použila DMA a EKEK a vycházela z nepřesných skutečností, na jejichž základě konstatovala, že služba iMessage je NIICS.

23 Nejprve je třeba zkoumat žalobu podanou ve věci T-1080/23 a poté žaloby podané ve věcech T-1079/23 a T-214/24.

K žalobě podané ve věci T-1080/23

K prvnímu žalobnímu důvodu ve věci T-1080/23

24 Apple v prvním žalobním důvodu který uplatňuje ve věci T-1080/23, tvrdí, že rozhodnutí o označení jí ukládá povinnosti stanovené v čl. 6 odst. 7 DMA, neboť uvedené rozhodnutí ji označuje za strážce přístupu pro iOS, operační systém mobilních telefonů iPhone. Uvedené ustanovení podle ní nicméně nezaručuje vhodné uplatňování obecné zásady proporcionality, jež je stanovena v čl. 52 odst. 1 Listiny, ani dodržování některých základních práv, včetně zejména práva na vlastnictví. V souladu s článkem 277 SFEU je tudíž třeba podle Apple prohlásit toto ustanovení za nepoužitelné. Proto by podle Apple mělo být ustanovení čl. 2 písm. b) rozhodnutí o označení zrušeno, přinejmenším v rozsahu, v němž tento článek ukládá Apple povinnosti stanovené v čl. 6 odst. 7 DMA.

25 Pokud jde o přípustnost prvního žalobního důvodu, Apple tvrdí, že by byla zbavena účinné soudní ochrany v rozporu s článkem 47 Listiny, kdyby nemohla napadnout legalitu čl. 6 odst. 7 DMA, zatímco v rozhodnutí o označení je na ni toto ustanovení použito. Apple tvrdí, že k tomu, aby mohla napadnout legalitu tohoto ustanovení před unijním soudem Evropské unie, není povinna čekat na konstatování porušení povinnosti, jež z uvedeného ustanovení vyplývá. Mimoto je podle ní třeba vykládat článek 277 SFEU dostatečně široce, aby byl zajištěn účinný přezkum legality aktů unijních orgánů obecné povahy ve prospěch osob, které nemají aktivní legitimaci k podání žaloby na neplatnost proti takovým aktům. Dále nelze pravidla jediného režimu, jako je režim DMA, uměle rozdělovat pro účely přezkumu námitky protiprávnosti. Článek 6 odst. 7 DMA má podle Apple přímou právní spojitost s rozhodnutím o označení, neboť toto rozhodnutí zakládá povinnosti, které jsou v uvedeném odstavci stanoveny.

26 Komise tvrdí, že první žalobní důvod ve věci T-1080/23 je nepřípustný a každopádně neopodstatněný.

27 Parlament, Rada a Francouzská republika rovněž tvrdí, že první žalobní důvod musí být odmítnut jako nepřípustný.

28 V tomto ohledu je třeba připomenout, že článek 277 SFEU stanoví, že dotýká-li se spor aktu s obecnou působností přijatého orgánem, institucí nebo jiným subjektem Unie, může se každá strana domáhat z důvodů stanovených v čl. 263 druhém pododstavci SFEU před Soudním dvorem Evropské unie nepoužitelnosti tohoto aktu.

29 Článek 277 SFEU je výrazem obecné zásady zajišťující každému účastníku řízení právo incidenčně napadnout za účelem zrušení rozhodnutí, které je mu určeno, platnost aktů s obecnou působností, které tvoří základ takového rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 8. září 2020, Komise a Rada v. Carreras Sequeros a další, C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, bod 67 a citovaná judikatura).

30 Vzhledem k tomu, že cílem článku 277 SFEU není umožnit účastníku řízení napadnout použitelnost jakéhokoli aktu s obecnou působností prostřednictvím jakékoli žaloby, musí být akt, jehož protiprávnost je namítána, přímo nebo nepřímo použitelný na daný případ, který je předmětem žaloby (viz rozsudek ze dne 8. září 2020, Komise a Rada v. Carreras Sequeros a další, C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, bod 68 a citovaná judikatura).

31 V souvislosti s žalobami na neplatnost podanými proti individuálním rozhodnutím Soudní dvůr připustil, že předmětem námitky protiprávnosti mohou platně být ustanovení aktu s obecnou působností, která jsou základem uvedených rozhodnutí, nebo mají přímou právní spojitost s takovýmito rozhodnutími (viz rozsudek ze dne 8. září 2020, Komise a Rada v. Carreras Sequeros a další, C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, bod 69 a citovaná judikatura).

32 Přímá právní souvislost může vyplývat zejména ze skutečnosti, že ustanovení, jehož protiprávnost je namítána prostřednictvím námitky, je součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to i tehdy, není-li uvedeno ve formálním odůvodnění tohoto rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. března 2023, Komise v. Calhau Correia de Paiva, C-511/21 P, EU:C:2023:208, bod 52).

33 Soudní dvůr naproti tomu rozhodl, že námitka protiprávnosti směřující proti aktu s obecnou působností, ve vztahu k němuž není napadené individuální rozhodnutí prováděcím opatřením, je nepřípustná (viz rozsudek ze dne 8. září 2020, Komise a Rada v. Carreras Sequeros a další, C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, bod 70 a citovaná judikatura).

34 V projednávané věci je v první řadě nesporné, že rozhodnutí o označení je založeno na článku 3 DMA a že čl. 6 odst. 7 uvedeného nařízení, jehož protiprávnost namítá společnost Apple, nepředstavuje právní základ uvedeného rozhodnutí.

35 V tomto ohledu je třeba upřesnit, že jak z názvu rozhodnutí o označení, tak z druhého bodu odůvodnění vyplývá, že právním základem uvedeného rozhodnutí je článek 3 DMA. Kromě toho je v článcích 1 a 2 tohoto rozhodnutí v podstatě stanoveno, že Apple je označena za strážce přístupu podle článku 3 DMA a HSP uvedené ve zmíněném rozhodnutí, včetně operačního systému iOS, jsou identifikovány jako klíčové brány pro podnikatelské uživatele k oslovení koncových uživatelů ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. b) DMA.

36 Ve druhé řadě, pokud jde o otázku, zda s ohledem na judikaturu připomenutou v bodě 31 výše má čl. 6 odst. 7 DMA přímou právní spojitost s rozhodnutím o označení, je třeba uvést, že toto ustanovení není součástí odůvodnění uvedeného rozhodnutí.

37 Ustanovení čl. 6 odst. 7 DMA předně není v odůvodnění rozhodnutí o označení formálně uvedeno.

38 Dále z odůvodnění rozhodnutí o označení, zejména z bodů 72 až 100 odůvodnění, jež se týkají operačního systému iOS, nevyplývá, že cílem uvedeného rozhodnutí je provést povinnosti, které vyplývají z ustanovení čl. 6 odst. 7 DMA a týkají se konkrétně této HSP.

39 Ve třetí řadě okolnost, že po přijetí rozhodnutí o označení je Apple povinna splnit povinnosti stanovené v čl. 6 odst. 7 DMA, nevyplývá z uvedeného rozhodnutí jako takového, ale z čl. 3 odst. 10 DMA ve spojení s čl. 6 odst. 1 uvedeného nařízení. V tomto posledně uvedeném ustanovení je totiž stanoveno, že strážce přístupu splní veškeré povinnosti stanovené v tomto článku ve vztahu ke každé ze svých HSP uvedených v rozhodnutí o označení podle čl. 3 odst. 9 DMA.

40 Je pravda, že rozhodnutí o označení je nezbytnou podmínkou pro uplatnění povinností vyplývajících z čl. 6 odst. 7 DMA, neboť kdyby Apple v projednávané věci nebyla označena za strážce přístupu, nemusela by plnit povinnosti vyplývající z tohoto ustanovení.

41 Okolnost, že v důsledku rozhodnutí o označení dochází k uplatnění povinností stanovených v DMA, zejména tím, že začíná běžet šestiměsíční lhůta stanovená v čl. 3 odst. 10 DMA, v níž musí strážce přístupu přijmout opatření nezbytná ke splnění povinností stanovených v článcích 5, 6 a 7 DMA, však neznamená, že uvedené rozhodnutí představuje prováděcí opatření k uvedeným ustanovením ve smyslu judikatury citované v bodě 33 výše. Článek 6 odst. 7 DMA totiž neupravuje podmínky pro označení podniku za strážce přístupu, jehož posouzení je hlavním předmětem rozhodnutí o označení, ale omezuje se na vymezení povinností interoperability, jež se na daný podnik vztahují pouze tehdy, byl-li takto označen.

42 Ve čtvrté řadě je třeba projednávanou věc odlišit od věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 8. září 2020, Komise a Rada v. Carreras Sequeros a další (C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676), o kterou se Apple opírá, když tvrdí, že pravidla DMA nemohou být uměle oddělována pro účely přezkumu námitky protiprávnosti.

43 V tomto ohledu je třeba uvést, že v posledně uvedené věci byla sporná rozhodnutí založena na přechodném ustanovení služebního řádu úředníků Evropské unie, jímž byl organizován postupný přechod ke konečnému režimu dovolené za kalendářní rok, na který se vztahovala námitka protiprávnosti. Soudní dvůr rozhodl, že tato námitka je přípustná z důvodu, že přechodné období je odůvodněno pouze přijetím konečného režimu, a sporná rozhodnutí představují prováděcí opatření k tomuto režimu a mají přímou právní spojitost s tímto režimem, přičemž jakýkoli opačný výklad by vedl k umělému rozdělení konečného období a přechodných období tohoto „jednoho a téhož režimu“.

44 Z toho vyplývá, že řešení ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 8. září 2020, Komise a Rada v. Carreras Sequeros a další (C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676), bylo odůvodněno individuálními okolnostmi uvedené věci, které se však v projednávané věci neobjevují.

45 V DMA není stanoveno postupné zavádění přechodného a konečného režimu, ale je v něm stanoven jediný režim povinností vztahujících se na podniky, které jsou označeny za strážce přístupu. Lze připustit, že tento režim je rozdělen do dvou odlišných fází, kdy v první z nich je podnik označen za strážce přístupu a ve druhé jsou na něj uplatněny povinnosti stanovené v DMA. Oddělení těchto dvou fází však vyplývá přímo ze samotné struktury DMA, a vyplývá tedy přímo z povahy systému, jenž byl takto zaveden, aniž by toto oddělení bylo možné kvalifikovat jako umělé.

46 Za těchto podmínek nelze na projednávanou věc použít závěry vyvozené Soudním dvorem v rozsudku ze dne 8. září 2020, Komise a Rada v. Carreras Sequeros a další (C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676).

47 S ohledem na judikaturu připomenutou v bodech 31 až 33 výše je třeba mít vzhledem k tomu, že čl. 6 odst. 7 DMA není právním základem rozhodnutí o označení a nemá s ním přímou právní spojitost, za to, že námitka protiprávnosti vznesená proti tomuto ustanovení není přípustná.

48 Tento závěr není zpochybněn argumentem Apple, podle kterého by v takovém případě byla Apple zbavena účinné soudní ochrany v rozporu s článkem 47 Listiny.

49 Článek 47 první pododstavec Listiny stanoví, že každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených daným článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem.

50 Podle vysvětlení k tomuto článku, která je podle čl. 6 odst. 1 třetího pododstavce SEU a čl. 52 odst. 7 Listiny třeba zohlednit pro účely jejího výkladu (rozsudek ze dne 14. prosince 2021, Stolična obština, rajon „Pančarevo“, C-490/20, EU:C:2021:1008, bod 60), odpovídá čl. 47 druhý pododstavec Listiny čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“) (viz rozsudek ze dne 6. září 2012, Trade Agency, C-619/10, EU:C:2012:531, bod 52 a citovaná judikatura).

51 Zásada účinné soudní ochrany práv, která pro jednotlivce vyplývají z unijního práva, je tvořena různými prvky, mezi něž patří zejména právo na obhajobu, zásada „rovnosti zbraní“, právo na přístup k soudům a právo poradit se, být obhajován a být zastupován (rozsudek ze dne 6. listopadu 2012, Otis a další, C-199/11, EU:C:2012:684, bod 48).

52 V tomto ohledu je třeba uvést, že z judikatury vyplývá, že právo na přístup k soudu není právem absolutním a může být předmětem přiměřených omezení, která sledují legitimní cíl a nenarušují samotnou podstatu tohoto práva (viz usnesení ze dne 6. dubna 2017, PITEE v. Komise, C-464/16 P, nezveřejněné, EU:C:2017:291, bod 31 a citovaná judikatura, a rozsudek ESLP ze dne 8. června 2006, V. M. v. Bulharsko, CE:ECHR:2006:0608JUD004572399, body 41 a 42 a citovaná judikatura). Podle čl. 52 odst. 1 Listiny je omezení práva na účinné prostředky nápravy před soudem odůvodněné pouze tehdy, je-li stanoveno zákonem, respektuje podstatu uvedeného práva a při dodržení zásady proporcionality je nezbytné a skutečně odpovídá cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého (rozsudky ze dne 4. května 2016, Pillbox 38, C-477/14, EU:C:2016:324, bod 160, a ze dne 15. září 2016, Star Storage a další, C-439/14 a C-488/14, EU:C:2016:688, bod 49).

53 Pokud jde nejprve o podmínku, podle které musí být omezení práva na účinné prostředky nápravy před soudem stanoveno zákonem, z bodů 28 až 33 výše vyplývá, že možnost uplatnit námitku protiprávnosti je podle článku 277 SFEU omezena na ustanovení aktu s obecnou působností, která jsou základem napadeného rozhodnutí nebo mají přímou právní spojitost s takovým rozhodnutím.

54 Tato povinnost dále respektuje podstatu základního práva na účinnou právní ochranu, jak je zakotveno v článku 47 Listiny. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že cílem ustanovení článku 47 Listiny není změnit systém soudního přezkumu stanovený Smlouvami, a zejména pravidla přípustnosti žalob podaných přímo k unijnímu soudu, jak vyplývá i z vysvětlení k tomuto článku 47, která je podle čl. 6 odst. 1 třetího pododstavce SEU a čl. 52 odst. 7 Listiny třeba zohlednit pro účely jejího výkladu. Podmínky přípustnosti stanovené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU musí být vykládány ve světle základního práva na účinnou právní ochranu, avšak nesmí vést k vyloučení těchto podmínek výslovně stanovených ve Smlouvě o FEU (viz rozsudek ze dne 28. dubna 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise, C-456/13 P, EU:C:2015:284, body 43 a 44, jakož i citovaná judikatura).

55 Dále pokud jde o otázku, zda takové omezení skutečně odpovídá cílům obecného zájmu, je třeba rovněž připomenout, že SFEU zavedla články 263 a 277 a článkem 267 úplný systém procesních prostředků a řízení určený k zajištění přezkumu legality unijních aktů unijním soudem (viz rozsudek ze dne 3. října 2013 Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, body 92 a citovaná judikatura).

56 Možnost uplatnit námitku protiprávnosti stanovenou v článku 277 SFEU na ustanovení, jež nemají přímou právní spojitost s rozhodnutím o označení, by mohla být v rozporu se systémem procesních prostředků stanovených Smlouvou, neboť by změnila podmínky přípustnosti uvedené námitky, které jsou podle judikatury citované v bodě 30 výše vyhrazeny aktům s obecnou působností, jež se použijí přímo či nepřímo na projednávanou věc, jež je předmětem žaloby.

57 V neposlední řadě je třeba uvést, že takovým omezením není nepřiměřeně dotčeno právo na účinnou právní ochranu, neboť Apple si zachovává možnost vznést námitku protiprávnosti proti ustanovení, které napadá v projednávané věci v rámci jiných řízení.

58 Jak totiž správně tvrdí Komise, čl. 6 odst. 7 DMA by mohlo provádět rozhodnutí, jež by bylo přijato v závislosti na okolnostech na základě článků 8, 13, 24, 29, 30 nebo 31 DMA.

59 V rámci odpovědi na argument Apple vycházející z porušení článku 47 Listiny, jak byl upřesněn v bodě 25 výše, je přitom třeba uvést, že přijetí prováděcího aktu Komisí na základě článku 8 DMA nutně neznamená, že Komise konstatuje protiprávní stav přičitatelný strážci přístupu s ohledem na povinnosti stanovené v článcích 5, 6 nebo 7 DMA, ani že se posledně uvedený do tohoto stavu vědomě uvede, aby mohl namítat protiprávnost některého z těchto ustanovení na základě článku 277 SFEU v rámci žaloby podané proti aktu Komise na základě článku 263 SFEU.

60 Podle čl. 8 odst. 3 DMA totiž může strážce přístupu požádat Komisi, aby zahájila řízení s cílem konstatovat, zda opatření, která uvedený strážce přístupu hodlá zavést nebo zavedl k zajištění souladu s článkem 6, jsou za konkrétních okolností, v nichž se strážce přístupu nachází, účinná k dosažení cíle příslušné povinnosti.

61 Pokud by Komise měla za to, že tato opatření nejsou dostatečná, mohla by v souladu s čl. 8 odst. 2 DMA po zahájení řízení podle článku 20 DMA přijmout prováděcí akt, v němž lze upřesnit opatření, která má dotčený strážce přístupu uplatnit s cílem účinně splnit povinnosti podle čl. 6 odst. 7 DMA, aniž by musela konstatovat porušení posledně uvedeného ustanovení. Dotčený strážce přístupu by potom mohl v rámci žaloby na neplatnost směřující proti uvedenému aktu a založené na článku 263 SFEU vznést námitku protiprávnosti proti čl. 6 odst. 7 DMA.

62 Z výše uvedeného vyplývá, že jelikož námitka protiprávnosti, kterou vznesla Apple proti čl. 6 odst. 7 DMA, není přípustná, je třeba první žalobní důvod ve věci T-1080/23 odmítnout jako nepřípustný, aniž je nutné zkoumat, zda je přípustný návrh na částečné zrušení ustanovení čl. 2 písm. b) rozhodnutí o označení.

Ke druhému žalobnímu důvodu ve věci T-1080/23

63 Druhým žalobním důvodem, který uplatňuje ve věci T-1080/23, Apple zpochybňuje posouzení Komise obsažené v rozhodnutí o označení, podle kterého pět obchodů Apple se softwarovými aplikacemi, a sice iOS App Store (pro mobilní telefony iPhone), iPadOS App Store (pro elektronické tablety iPad), watchOS App Store (pro hodinky Apple Watch), macOS App Store (pro počítače Mac) a tvOS App Store (pro televizní konzole Apple TV) (dále jen společně „obchody App Store“) tvoří jedinou HSP.

64 V projednávané věci je nejprve třeba připomenout, že dne 3. července 2023 poskytla Apple v souladu s čl. 3 odst. 3 DMA Komisi příslušné informace stanovené v odstavci 2 uvedeného článku prostřednictvím formuláře (dále jen „formulář OSP“) uvedeného v příloze I prováděcího nařízení Komise (EU) 2023/814 ze dne 14. dubna 2023 o podrobných opatřeních pro vedení

některých řízení Komisí podle DMA (Úř. věst. 2023, L 102, s. 6). V průběhu řízení o označení Apple zejména tvrdila, že provozuje obchody App Store, že uvedené obchody musí být kvalifikovány jako on-line zprostředkovatelské služby ve smyslu čl. 2 bodu 5 DMA a každý z těchto obchodů představuje samostatnou HSP, takže pouze obchod se softwarovými aplikacemi iOS App Store překračuje prahové hodnoty stanovené v čl. 3 odst. 2 DMA.

65 Zaprvé Komise v bodě 37 odůvodnění rozhodnutí o označení uvedla, že služba poskytovaná obchody App Store (dále jen „služba App Store“) odpovídá současně definici on-line zprostředkovatelské služby v souladu s čl. 2 bodem 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1150 ze dne 20. června 2019 o podpoře spravedlnosti a transparentnosti pro podnikatelské uživatele on-line zprostředkovatelských služeb (Úř. věst. 2019, L 186, s. 57), na kterou odkazuje čl. 2 bod 5 DMA, jakož i definici obchodu se softwarovými aplikacemi podle čl. 2 bodu 14 DMA.

66 Zadruhé měla Komise v bodech 38 až 41 odůvodnění rozhodnutí o označení za to, že bez ohledu na zařízení, na kterém je k dispozici, je každý z obchodů App Store používán ke stejným účelům, a sice jako zprostředkovatel mezi koncovými a podnikatelskými uživateli při distribuci aplikací a digitálních obsahů začleněných do aplikace. Komise měla rovněž za to, že navzdory rozdílům mezi jednotlivými obchody App Store, jichž se dovolává Apple k odůvodnění toho, že každý z nich má údajně jiný účel, se tyto rozdíly týkají spíše povahy, funkce a používání jednotlivých zařízení, na nichž byly jednotlivé obchody App Store přístupné, jakož i souvisejících uživatelských zkušeností, takže nebylo důvodné, aby s každým z obchodů App Store bylo zacházeno jako s odlišnými HSP.

67 Zatřetí v bodech 43 až 47 odůvodnění rozhodnutí o označení Komise zdůraznila, že na vývojáře on-line aplikací a koncové uživatele se při používání jednotlivých obchodů App Store na dotčených pěti zařízeních vztahují stejná či velmi podobná pravidla, politiky, pokyny a technické specifikace.

68 Začtvrté v bodech 48 až 56 odůvodnění rozhodnutí o označení Komise uvedla, že pokud jde o aplikace distribuované prostřednictvím jednotlivých obchodů App Store, Apple poskytovala podnikatelským uživatelům a koncovým uživatelům stejné nebo velmi podobné nástroje nebo služby, včetně asistenčních služeb.

69 Konečně zapáté v bodech 57 až 59 odůvodnění rozhodnutí o označení Komise uvedla, že Apple v některých sděleních představovala obchody App Store jako jedinou službu bez ohledu na zařízení, jež bylo použito k přístupu k nim.

70 Vzhledem k tomu, že bylo dosaženo prahových hodnot stanovených v čl. 3 odst. 2 DMA, dospěla Komise v bodě 71 odůvodnění rozhodnutí o označení k závěru, že Apple by měla být označena za strážce přístupu podle čl. 3 odst. 4 DMA pro službu App Store jakožto HSP.

71 Druhý žalobní důvod uplatněný ve věci T-1080/23 tvoří čtyři výtky, které je třeba zkoumat společně. Zaprvé Apple tvrdí, že obchody App Store sledují odlišné cíle, a sice zdokonalovat poskytování aplikací na každém typu dotčeného zařízení. Zadruhé tvrdí, že každý z uvedených obchodů je koncovými uživateli a podnikatelskými uživateli používán odlišným způsobem. Zatřetí se Apple domnívá, že dodatečné argumenty uvedené v rozhodnutí o označení nemají žádný právní význam, neboť se netýkají účelu obchodů App Store. Začtvrté Apple tvrdí, že přístup Komise k budoucím obchodům se softwarovými aplikacemi prokazuje pochybení Komise při označování obchodů App Store jako jediné HSP.

72 Komise, Francouzská republika, Coalition for App Fairness a Free Software Foundation Europe argumenty Apple zpochybňují. Komise rovněž namítá nepřípustnost druhého bodu návrhových žádání ve věci T-1080/23.

73 V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že v čl. 2 bod 2 písm. a) DMA je stanoveno, že on-line zprostředkovatelské služby jsou pro účely uvedeného nařízení HSP.

74 Zadruhé, pokud jde o definici on-line zprostředkovatelských služeb, čl. 2 bod 5 DMA odkazuje na čl. 2 bod 2 nařízení 2019/1150. Podle posledně uvedeného ustanovení se jedná o služby, které v první řadě představují služby informační společnosti ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (Úř. věst. 2015, L 241, s. 1), ve druhé řadě umožňují podnikatelským uživatelům nabízet zboží nebo služby spotřebitelům s cílem usnadnit uzavírání přímých transakcí mezi těmito podniky a spotřebiteli, bez ohledu na to, zda jsou tyto transakce nakonec uzavřeny, a ve třetí řadě jsou poskytovány podnikatelským uživatelům na základě smluvních vztahů mezi poskytovatelem těchto služeb a podnikatelskými uživateli, kteří nabízejí zboží nebo služby spotřebitelům.

75 Zatřetí je v článku 2 bodě 14 DMA upřesněno, že „obchody se softwarovými aplikacemi“ se rozumí typ on-line zprostředkovatelských služeb, který je zaměřen na softwarové aplikace jako zprostředkovaný produkt nebo službu.

76 Z ustanovení čl. 2 bodů 2, 5 a 14 DMA vykládaných společně tudíž vyplývá, že pro účely uvedeného nařízení je obchod se softwarovými aplikacemi HSP, jelikož jakožto on-line zprostředkovatelská služba umožňuje podnikatelským uživatelům nabízet softwarové aplikace koncovým uživatelům s cílem usnadnit uzavírání přímých transakcí mezi nimi bez ohledu na to, zda jsou tyto transakce nakonec uzavřeny, či nikoli, přičemž uvedenou službu nabízí podnik nabízející HSP na základě smluvních vztahů uzavřených s dotčenými podnikatelskými uživateli.

77 Apple nezpochybňuje posouzení, podle něhož každý z obchodů App Store představuje obchod se softwarovými aplikacemi, a tedy on-line zprostředkovatelskou službu ve smyslu DMA.

78 Apple nicméně tvrdí, že Komise neměla obchody App Store považovat za jedinou HSP vzhledem ke skutečnosti, že každý z uvedených obchodů sleduje vlastní cíl, kterým je poskytovat on-line zprostředkovatelskou službu mezi podnikatelskými uživateli a koncovými uživateli v závislosti na zařízení, na kterém je takový obchod provozován. Apple rovněž tvrdí, že Komise měla zohlednit čl. 2 bod 15 DMA, který definuje softwarovou aplikaci jako jakýkoli digitální produkt nebo službu, jež jsou provozovány na operačním systému.

79 V první řadě je v tomto ohledu třeba poznamenat, že definice obchodu se softwarovými aplikacemi pro účely DMA, jak je uvedena v bodě 76 výše, nesouvisí s kvalifikací on-line zprostředkovatelské služby ani zařízení, na kterém tento obchod působí, ani operačního systému, na němž jsou provozovány softwarové aplikace nabízené v rámci tohoto obchodu.

80 Toto posouzení je zaprvé potvrzeno bodem 14 odůvodnění DMA, z něhož zejména vyplývá, že pro účely uvedeného nařízení by definice HSP měla být technologicky neutrální a měla by být chápána tak, že zahrnuje služby, které jsou poskytovány na různých prostředcích nebo zařízeních. Z toho vyplývá, že unijní normotvůrce zamýšlel zabránit tomu, aby se kvalifikace služby s ohledem na DMA mohla lišit podle toho, jaké technologie si vybral strážce přístupu, a že posouzení existence

obchodu se softwarovými aplikacemi musí být provedeno s ohledem na definici, kterou pro něj stanovuje DMA, nezávisle na operačním systému, s nímž dotčené softwarové aplikace fungují, nebo na hmotném nosiči, jenž je využíván k jejich distribuci.

81 Zadruhé z čl. 2 bodu 14 DMA vyplývá, že softwarové aplikace jsou pouze předmětem transakce, kterou má umožňovat obchod se softwarovými aplikacemi, což naznačuje část věty „jako zprostředkovaný produkt nebo službu“. Toto ustanovení, v němž je odlišen obchod se softwarovými aplikacemi jakožto on-line zprostředkovatelská služba od softwarových aplikací, které takový obchod umožňuje distribuovat, nepodmiňuje kvalifikaci obchodu s aplikacemi operačním systémem, na kterém mají být tyto aplikace provozovány.

82 V rozsahu, v němž Apple tvrdí, že Komise v rozporu s přístupem přijatým pro obchody App Store připustila, že operační systémy Apple, včetně iOS, pro který byla označena za strážce přístupu, představují odlišné služby v závislosti na hardwaru, na kterém je provozován každý operační systém, stačí uvést, že v čl. 2 bodě 10 DMA je operační systém definován jako „systémový software, který řídí základní funkce hardwaru nebo softwaru a umožňuje, aby na něm byly používány softwarové aplikace“, a jak zdůraznila Komise v bodě 83 odůvodnění rozhodnutí o označení, účel operačního systému je třeba posoudit z technologického hlediska s přihlédnutím ke skutečnosti, že pojem „operační systém“ je neoddělitelně spjat s hardwarem nebo softwarem, pro nějž byl operační systém konkrétně navržen s cílem řídit jeho základní funkce a umožnit, aby na něm byly používány softwarové aplikace. Tak tomu přitom v zásadě není v případě obchodu se softwarovými aplikacemi, jehož kvalifikace nezávisí ani na zařízení, na kterém tento obchod působí, ani na operačním systému, ve kterém jsou provozovány softwarové aplikace nabízené v rámci tohoto obchodu, jak je uvedeno v bodě 79 výše.

83 Ve druhé řadě v rozsahu, v němž se společnost Apple dovolává přílohy DMA, z níž podle Apple vyplývá, že každý z obchodů App Store musí být považován za samostatnou HSP, je třeba připomenout, že příloha DMA má stejnou právní sílu jako samotné DMA a je nedílnou součástí tohoto nařízení (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 24. listopadu 2010, Komise v. Rada, C-40/10, EU:C:2010:713, bod 61). Může tedy sloužit k upřesnění rozsahu definice uvedené v jiném ustanovení zmíněného aktu (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 12. září 2019, A a další, C-347/17, EU:C:2019:720, body 39 až 41 a 49).

84 Podle oddílu A bodu 1 přílohy DMA je cílem této přílohy „upřesnit metodiku pro identifikaci a výpočet ‚aktivních koncových uživatelů‘ a ‚aktivních podnikatelských uživatelů‘ pro každou [HSP] uvedenou v čl. 2 bodě 2 [DMA]“, aby podniky mohly posoudit, zda jejich HSP dosahují kvantitativních prahových hodnot stanovených v čl. 3 odst. 2 písm. b) DMA, a proto se předpokládá, že splňují požadavek uvedený v čl. 3 odst. 1 písm. b) DMA.

85 Vzhledem k tomu, že cílem přílohy DMA je umožnit podnikům identifikovat aktivní koncové uživatele a aktivní podnikatelské uživatele každé HSP uvedené v čl. 2 bodě 2 DMA, je třeba konstatovat, že obsahuje relevantní údaje pro vymezení HSP nabízených podnikem. Pokud by Komise použila pro vymezení HSP jiná kritéria než ta, která podniky používají pro výpočet aktivních koncových uživatelů a aktivních podnikatelských uživatelů jejich HSP za účelem posouzení, zda bylo dosaženo prahových hodnot stanovených v čl. 3 odst. 2 písm. b) DMA, uvedené podniky by nemohly využívat právní jistotu, kterou jim musí skýtat příloha DMA, jak je stanoveno v bodě 20 odůvodnění tohoto nařízení.

86 Dále je pravda, jak tvrdí Apple, že pokud jedna nebo více HSP patří do stejné kategorie z kategorií uvedených v čl. 2 bodě 2 DMA, jako je tomu v případě obchodů App Store, které patří do stejné kategorie on-line zprostředkovatelských služeb, oddíl D přílohy DMA, nadepsaný „Předkládání informací“, v bodě 2 písm. b) upřesňuje, že podnik poskytující jednu nebo více HSP pokládá za samostatné HSP ty HSP, které jsou využívány pro různé účely buď jejich koncovými uživateli, nebo jejich podnikatelskými uživateli, nebo platí obojí, a to i v případě, že koncoví uživatelé nebo podnikatelští uživatelé mohou být titíž.

87 Apple nicméně neuvádí poznatky, které by dokládaly, že každý z obchodů App Store je v závislosti na zařízení, na kterém je používán, využíván jinak než ostatní obchody App Store, a to jak ze strany koncových uživatelů, tak ze strany podnikatelských uživatelů. I když Apple uvedla informace týkající se zejména četnosti využívání každého z obchodů App Store během téhož období, typu stažených aplikací, rozsahu katalogu nabízených aplikací nebo vzhledu každého obchodu se softwarovými aplikacemi na každém dotčeném zařízení, je nutno konstatovat, že tyto informace nemění nic na skutečnosti, že uvedení uživatelé a uvedené podniky využívají všechny obchody App Store za stejným účelem, a sice v podstatě k uzavření přímé transakce týkající se dotčených softwarových aplikací, v souladu s definicí obchodu se softwarovými aplikacemi pro účely DMA, jak je uvedena v bodě 76 výše. Komise tedy měla správně za to, že každý z obchodů App Store je používán ke stejným účelům, a lze je tedy považovat za jedinou HSP.

88 Navíc je třeba uvést, jak bylo připomenuto v bodech 66 až 69 výše, že Komise v rozhodnutí o označení odpověděla na argumentaci Apple, podle níž její obchody App Store sledovaly různé účely v závislosti na zařízení, na kterém byly provozovány. Apple Komisi nevytýká, že některé z těchto informací nezohlednila, ale že přijala jiné posouzení, než Apple zastávala ve svém oznámení. Komise nicméně měla právem za to, že poznatky předložené Apple se týkaly povahy, funkce a využívání různých zařízení, na nichž byly k dispozici obchody App Store, takže tyto poznatky neumožňují konstatovat, že koncoví uživatelé a podnikatelští uživatelé využívali obchody App Store k různým účelům.

89 Ve třetí řadě, pokud jde o kritiku vznesenou Apple vůči Komisi, která se podle Apple neměla opírat o tři řady dodatečných úvah uvedených v bodech 43 až 59 odůvodnění rozhodnutí o označení, aby bylo možné mít za to, že obchody App Store představují jedinou HSP, je třeba uvést, že posouzení Komise vychází předně z úvah uvedených v bodech 37 a 39 odůvodnění rozhodnutí o označení, a sice v podstatě ze skutečnosti, že obchody App Store splňují definice stanovené v čl. 2 bodech 2, 5 a 14 DMA, aby mohly být kvalifikovány jako HSP pro účely DMA, a že jsou využívány ke stejnému účelu jak z hlediska koncového uživatele, tak z hlediska podnikatelského uživatele na všech zařízeních, na nichž jsou k dispozici, v projednávané věci k zajištění distribuce softwarových aplikací. Z bodů 71 až 88 výše přitom vyplývá, že uvedené úvahy Komise byly dostatečné k tomu, aby bylo možné mít za to, že služba App Store představuje jednu a tutéž HSP ve smyslu DMA.

90 Každopádně je třeba uvést, že dotčené tři řady dodatečných úvah se týkají zaprvé pravidel, pokynů a smluvních ujednání zavedených Apple vůči koncovým uživatelům a podnikatelským uživatelům obchodů App Store, zadruhé podpůrných služeb pro koncové uživatele a podpůrných služeb pro podnikatelské uživatele poskytovaných společností Apple v souvislosti s obchody App Store, jakož i možnosti používat stejný účet pro přístup k jednotlivým obchodům App Store nebo používat na všech zařízeních aplikaci, která byla pořízena prostřednictvím jednoho z obchodů App Store, a zatřetí komunikačních prvků Apple týkajících se použití téže ochranné známky App Store k označení všech obchodů App Store.

91 Je přitom třeba zdůraznit, že tři dotčené řady dodatečných úvah se týkají podmínek zavedených Apple pro používání obchodů App Store jak koncovými, tak podnikatelskými uživateli. Na rozdíl od toho, co tvrdí Apple, je tedy třeba konstatovat, že tyto dodatečné úvahy jsou relevantní pro prokázání, že obchody App Store sledují stejný účel, a sice usnadnit uzavírání transakcí mezi uvedenými uživateli a uvedenými podniky, jejichž předmětem jsou softwarové aplikace.

92 Dále je třeba uvést, že Apple sice zpochybňuje použití dotčených dodatečných úvah Komisí, nicméně netvrdí, že by se v nich Komise dopustila věcného pochybení.

93 Dále pro účely kvalifikace HSP zejména s ohledem na definice uvedené v článku 2 DMA a v souladu s ustanoveními článku 13 DMA, podle nichž má být zajištěno, aby se podnik nesnažil obcházet ustanovení DMA, nelze Komisi vytýkat, že při výpočtu prahových hodnot stanovených v čl. 3 odst. 2 DMA zohlednila všechny relevantní poznatky, které mohou prokázat, že několik služeb ve skutečnosti představuje jednu a tutéž HSP. Tato možnost se uplatní tím spíše, pokud Komise jako v projednávané věci nehodlá přijmout popis těchto služeb, jak byl uveden dotčeným podnikem ve formuláři OSP.

94 Ve čtvrté řadě, pokud jde o výtku Apple, podle které přístup přijatý Komisí v rozhodnutí o označení vede k tomu, že se uvedené rozhodnutí bude automaticky vztahovat na veškeré budoucí obchody se softwarovými aplikacemi Apple bez ohledu na zařízení, pro které jsou určeny, stačí uvést, že tato argumentace spočívá na výkladu ustanovení čl. 2 bodu 2 DMA a jeho přílohy, podle kterého Komise měla při kvalifikaci obchodů App Store jako HSP pro účely DMA zohlednit zařízení, na kterém je každý z těchto obchodů využíván. Jak vyplývá z důvodů uvedených v bodech 79 až 82 výše, tato argumentace je nesprávná a musí být odmítnuta.

95 Mimoto je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se legalita aktu posuzuje podle skutkových a právních okolností existujících k datu, kdy byl akt přijat (viz rozsudek ze dne 4. října 2024, García Fernández a další v. Komise a SRB, C-541/22 P, EU:C:2024:820, bod 327 a citovaná judikatura).

96 Informace poskytnutá Apple v průběhu řízení o označení, jež se týkala připravovaného uvedení nového zařízení Vision Pro s vlastním obchodem se softwarovými aplikacemi na trh, přitom nemohla změnit posouzení Komise týkající se služby App Store ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodech 79 až 82 výše.

97 Každopádně je třeba připomenout, že rozhodnutí o označení se týká označení společnosti Apple za strážce přístupu pouze pro ty HSP, které Apple uvedla ve formuláři OSP, který byl v projednávané věci u kategorie obchodů se softwarovými aplikacemi omezen pouze na obchody App Store. Mimoto je třeba dodat, že zejména na žádost strážce přístupu může Komise v souladu s čl. 4 odst. 1 DMA kdykoli přehodnotit, změnit nebo zrušit rozhodnutí o označení přijaté podle článku 3 DMA, pokud dojde k podstatné změně některé ze skutečností, na nichž bylo uvedené rozhodnutí založeno, nebo pokud bylo toto rozhodnutí založeno na neúplných, nesprávných nebo zavádějících informacích.

98 Za těchto podmínek z výše uvedeného vyplývá, že Komise mohla mít v bodě 38 rozhodnutí o označení za to, že služba App Store představuje jedinou on-line zprostředkovatelskou službu bez ohledu na zařízení, z něhož k ní lze přistupovat.

99 Ze všeho výše uvedeného tudíž vyplývá, že druhý žalobní důvod ve věci T-1080/23 musí být zamítnut, aniž je třeba rozhodnout o otázce, zda je přípustný návrh na zrušení čl. 2 písm. a) rozhodnutí o označení v plném rozsahu.

Ke třetímu žalobnímu důvodu uplatněnému ve věci T-1080/23

100 V rámci třetího žalobního důvodu, který je uplatňován ve věci T-1080/23, Apple vytýká Komisi, že nesprávně vyložila a použila DMA a EKEK a dopustila se nesprávných skutkových zjištění tím, že v rozhodnutí o označení konstatovala, že služba iMessage je NIICS.

101 Komise zpochybňuje přípustnost třetího žalobního důvodu.

102 Komise má zaprvé za to, že posouzení uvedená v bodech odůvodnění rozhodnutí o označení mohou být jako taková předmětem žaloby na neplatnost pouze v rozsahu, v němž představují nezbytný podklad pro jeho výrok. Tak tomu však není v případě sporného konstatování, podle kterého je služba iMessage NIICS.

103 Komise zadruhé tvrdí, že předmětem žaloby na neplatnost mohou být pouze opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy Apple tím, že podstatným způsobem mění její právní postavení. Apple podle Komise nevysvětlila ani neprokázala, v čem posouzení, jež je uvedeno v bodech odůvodnění rozhodnutí o označení a podle kterého je služba iMessage NIICS představující HSP (dále jen „NIICS HSP“), podstatným způsobem mění její právní postavení.

104 Apple zaprvé tvrdí, že judikatura citovaná Komisí, podle níž nelze žalobu na neplatnost podat pouze proti bodům odůvodnění unijního aktu, je irelevantní.

105 Zadruhé má Apple v podstatě za to, že právním důsledkem kvalifikace NIICS ze strany Komise je zahájení šetření trhu na základě čl. 17 odst. 3 DMA. Tím by se na Apple vztahovaly regulační postupy stanovené v DMA. Mimoto, pokud by měl Tribunál za to, že Apple je oprávněna napadnout pouze rozhodnutí, v jehož důsledku je služba iMessage kvalifikována jako klíčová brána, znamenalo by to, že ani rozhodnutí Komise o ukončení šetření trhu by nebylo napadnutelným aktem, takže by společnost Apple nemohla zpochybnit kvalifikaci NIICS.

106 Francouzská republika má rovněž za to, že třetí žalobní důvod je nepřípustný, neboť rozhodnutí o označení podstatným způsobem nezměnilo právní postavení Apple v souvislosti se službou iMessage.

107 Z ustálené judikatury vyplývá, že žalobu na neplatnost upravenou v článku 263 SFEU lze podat proti jakémukoliv předpisu přijatému orgány v jakékoliv formě, jehož účelem je vyvolat právně závazné účinky (viz rozsudky ze dne 26. března 2019, Komise v. Itálie, C-621/16 P, EU:C:2019:251, bod 44 a citovaná judikatura, a ze dne 9. července 2020, Česká republika v. Komise, C-575/18 P, EU:C:2020:530, bod 46 a citovaná judikatura).

108 Akty nebo rozhodnutími, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost, jsou pouze opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce tím, že podstatným způsobem mění jeho právní postavení (rozsudky ze dne 17. července 2008, Athinaïki Techniki v. Komise, C-521/06 P, EU:C:2008:422, bod 29; ze dne 26. ledna 2010, Internationaler Hilfsfonds v. Komise, C-362/08 P, EU:C:2010:40, bod 51, a ze dne 9. prosince 2014, Schönberger v. Parlament, C-261/13 P, EU:C:2014:2423, bod 13).

109 Pro účely určení, zda akt nebo rozhodnutí zakládají právně závazné účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce tím, že podstatným způsobem mění jeho právní postavení, je třeba vycházet z jejich podstaty (rozsudky ze dne 22. června 2000, Nizozemsko v. Komise, C-147/96, EU:C:2000:335, bod 27, a ze dne 16. července 2015, Komise v. Rada, C-425/13, EU:C:2015:483, bod 27).

110 V tomto bodě Soudní dvůr upřesnil, že vycházet z podstaty aktu znamená posoudit jeho účinky podle objektivních kritérií, jako je obsah dotčeného aktu, případně s přihlédnutím k souvislostem přijetí tohoto aktu, jakož i k pravomocem orgánu, instituce nebo jiného subjektu Unie, jenž je jeho autorem, přičemž tyto pravomoci musí být posuzovány nikoli abstraktně, ale jako prvky, které mohou objasnit konkrétní analýzu obsahu uvedeného aktu, která má ústřední a nezbytný charakter (rozsudek ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 41).

111 V první řadě z ustálené judikatury vyplývá, že vyvolávat právní účinky, a tudíž nepříznivě zasahovat do právního postavení, může pouze výrok rozhodnutí, nehledě na důvody, na nichž toto rozhodnutí spočívá. Naopak posouzení uvedené v odůvodnění rozhodnutí nemůže být jako takové předmětem žaloby na neplatnost a může podléhat kontrole legality soudu Unie pouze tehdy, pokud jakožto odůvodnění aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení představuje nezbytný podklad pro výrok tohoto aktu, nebo pokud mohou tyto důvody přinejmenším změnit podstatu toho, co bylo rozhodnuto ve výroku dotčeného aktu (usnesení ze dne 28. ledna 2004, Nizozemsko v. Komise, C-164/02, EU:C:2004:54, bod 21, a rozsudek ze dne 26. února 2015, Orange v. Komise, T-385/12, nezveřejněný, EU:T:2015:117, bod 70). V této souvislosti je třeba připomenout, že výrok aktu je v zásadě neoddělitelně spojen s jeho odůvodněním, takže musí být vykládán, pokud je to třeba, s přihlédnutím k důvodům, které vedly k jeho přijetí (viz rozsudek ze dne 30. září 2003, Cableuropa a další v. Komise, T-346/02 a T-347/02, EU:T:2003:256, bod 211 a citovaná judikatura).

112 V rozhodnutí o označení měla přitom Komise za to, že služba iMessage je NIICS HSP a Apple dosáhla prahových hodnot stanovených v čl. 3 odst. 2 DMA pro tuto HSP, v důsledku čehož Komise předpokládala, že představuje klíčovou bránu pro podnikatelské uživatele k oslovení koncových uživatelů ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení. Nicméně vzhledem k tomu, že Apple předložila dostatečně podložené argumenty, které zjevně zpochybňovaly domněnku uvedenou v čl. 3 odst. 2 DMA, pokud jde o službu iMessage, rozhodla se Komise zahájit šetření trhu týkající se této služby v souladu s čl. 17 odst. 3 uvedeného nařízení s cílem určit, zda by tato HSP měla být uvedena na seznamu v rozhodnutí o označení. Proto není služba iMessage ve výroku rozhodnutí o označení uvedena jako HSP představující klíčovou bránu.

113 Body 138 až 148 odůvodnění rozhodnutí o označení, v nichž jsou zdůrazněny důvody, proč je třeba službu iMessage považovat za NIICS HSP, tudíž nepředstavují nezbytný podklad pro výrok rozhodnutí o označení.

114 Ve druhé řadě, pokud jde o právní účinky rozhodnutí o označení v rámci DMA, Apple tvrdí, že Komise nemohla zahájit šetření trhu na základě čl. 17 odst. 3 DMA, aniž předtím kvalifikovala službu iMessage jako NIICS HSP. V důsledku této kvalifikace se na ni vztahují postupy stanovené v DMA. Je však nutno konstatovat, že Apple neoznačila závazné a konkrétní právní účinky spojené se zahájením šetření trhu, které by mohly podstatným způsobem měnit její právní postavení.

115 Navíc, jak tvrdí Komise, v DMA není stanoveno, že by pouze na základě kvalifikace služby vznikala jakákoli povinnost či právní důsledky, dokud není dotčená služba uvedena ve výroku rozhodnutí o označení jako klíčová brána pro podnikatelské uživatele k oslovení koncových uživatelů ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení.

116 Pokud jde o povinnost, která je uložena strážcům přístupu v oblasti interoperability NIICS, článek 7 DMA se totiž vztahuje pouze na „[NIICS], které jsou uvedeny na seznamu v rozhodnutí o označení podle čl. 3 odst. 9 [tohoto nařízení]“. Totéž platí pro povinnosti stanovené v odstavcích 1 článků 5 a 6 DMA, v nichž je stanoveno, že „[s]trážce přístupu dodržuje veškeré povinnosti stanovené v [uvedeném] článku ve vztahu ke každé ze svých [HSP] uvedených v rozhodnutí o označení podle čl. 3 odst. 9 [uvedeného nařízení]“. V neposlední řadě je v čl. 3 odst. 10 DMA stanoveno, že „[s]trážce přístupu splní povinnosti stanovené v článcích 5, 6 a 7 do šesti měsíců poté, co byla [HSP] uvedena v rozhodnutí o označení podle odstavce 9 [uvedeného] článku“.

117 Proto je třeba mít za to, že se na Apple z důvodu přijetí rozhodnutí o označení nevztahuje žádná z povinností stanovených v DMA, pokud jde o její službu iMessage, i když je ve zmíněném rozhodnutí uvedená služba kvalifikována jako NIICS HSP.

118 Apple rovněž tvrdí, že třetí osoby se mohou opírat o sporné zjištění a požádat Komisi, aby v budoucnu označila iMessage jako klíčovou bránu, budou-li splněny příslušné podmínky. Apple dodává, že by Komise nebyla povinna posuzovat, zda služba iMessage zůstává NIICS HSP při případném budoucím posuzování otázky, zda tato služba představuje klíčovou bránu, neboť o této kvalifikaci bylo údajně s konečnou platností již rozhodnuto.

119 V tomto ohledu je v článku 53 DMA stanoveno, že do 3. května 2026 a poté každé tři roky Komise DMA vyhodnotí, včetně toho, zda je nezbytné změnit seznam HSP stanovený v čl. 2 bodě 2 uvedeného nařízení, jejichž součástí je i NIICS. Mimoto z čl. 4 odst. 2 DMA ve spojení s bodem 30 odůvodnění tohoto nařízení vyplývá, že rychle se měnící a komplexní technologická povaha HSP vyžaduje pravidelný přezkum statusu strážců přístupu, jakož i seznamu HSP, které jednotlivě představují klíčové brány. DMA nicméně neumožňuje konstatovat, že by se Komise při případném přezkumu HSP jakožto hlavní brány mohla opírat o analýzu, kterou provedla v souvislosti s přijetím dřívějšího rozhodnutí o označení, aniž by nově posoudila okolnosti, které jsou předmětem uvedeného opětovného přezkumu.

120 Z článku 4 odst. 2 DMA vyplývá, že kvalifikaci služby iMessage jakožto NIICS HSP nelze považovat za získanou s konečnou platností do budoucna.

121 Ve třetí řadě je třeba uvést, že v čl. 2 bodě 9 DMA je NIICS definována odkazem na čl. 2 bod 7 EKEK.

122 Organizačním procesním opatřením a na ústním jednání byla účastníkům řízení položena otázka, zda sporné konstatování uvedené v rozhodnutí o označení může vyvolat závazné právní účinky a podstatným způsobem měnit právní postavení Apple, pokud jde o použití EKEK ve vnitrostátních řízeních.

123 Apple měla za to, že kvalifikace služby iMessage jako NIICS HSP, kterou Komise uvedla v rozhodnutí o označení, mohla mít a již měla důsledky pro uplatňování EKEK příslušnými vnitrostátními regulačními orgány, jinými příslušnými orgány a vnitrostátními soudy.

124 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že za uplatňování EKEK odpovídají po jeho provedení do vnitrostátního práva vnitrostátní orgány, které členské státy určily jako příslušné. Povinnost členského státu přijmout všechna opatření nezbytná k dosažení výsledku stanoveného směrnicí je totiž v tomto ohledu závaznou povinností uloženou čl. 288 třetím pododstavcem SFEU a samotnou směrnicí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. prosince 1997, Inter-Environnement Wallonie, C-129/96, EU:C:1997:628, bod 40 a citovaná judikatura). V projednávané věci je tato povinnost provedení stanovena v článku 124 EKEK.

125 Zadruhé je třeba připomenout, že předně právní a správní systémy zavedené členskými státy za účelem dosažení souladu s EKEK a DMA jsou odlišnými právními režimy. EKEK totiž neobsahuje žádné ustanovení, v němž by bylo stanoveno, že jsou vnitrostátní regulační a jiné příslušné orgány při výkonu pravomocí a povinností, které jim svěřuje, vázány případnou kvalifikací NIICS, kterou uplatnila Komise pro účely provádění DMA.

126 Právě naopak, v ustanoveních čl. 1 odst. 4 DMA ve spojení s bodem 64 jeho odůvodnění je upřesněno, že pokud jde o interpersonální komunikační služby ve smyslu čl. 2 bodu 5 EKEK, „[DMA] nejsou […] dotčeny pravomoci a odpovědnosti svěřené vnitrostátním regulačním a jiným příslušným orgánům podle článku 61 [EKEK]“. Z tohoto ustanovení vyplývá, že příslušné orgány podle EKEK nejsou při výkonu svých pravomocí a odpovědností ve vztahu k tomuto typu služeb vázány ustanoveními DMA

127 EKEK navíc nesvěřuje Komisi žádnou výslovnou poradní ani koordinační úlohu při posuzování toho, zda se na určitou službu vztahuje oblast jeho působnosti.

128 Z toho vyplývá, že provádění pravomocí a odpovědností, které pro ně vyplývají z EKEK ve vztahu k NIICS, příslušnými vnitrostátními orgány nemůže záviset na kvalifikaci, kterou Komise mohla předtím uplatnit v rámci provádění DMA.

129 Je tedy třeba konstatovat, že kvalifikace NIICS HSP, kterou Komise uplatnila v rozhodnutí o označení, nevyvolává závazné právní účinky, jimiž by mohly být dotčeny zájmy Apple tím, že by podstatným způsobem měnila její právní postavení ve smyslu judikatury uvedené v bodech 108 a 109 výše.

130 Toto posouzení není zpochybněno argumentem Apple, podle něhož, pokud by byla Apple oprávněna napadnout konečné rozhodnutí Komise pouze za podmínky, že by v důsledku tohoto rozhodnutí byla označena za strážce přístupu, neměla by Apple žádný prostředek, kterým by mohla napadnout posouzení Komise, podle něhož je služba iMessage NIICS, což by bylo v rozporu s jejím právem na účinnou právní ochranu a na přístup k soudu ve smyslu článku 47 Listiny a článku 6 EÚLP.

131 V tomto ohledu z bodů 49 až 52 výše vyplývá, že právo na přístup k soudu není absolutní, a z tohoto důvodu může být předmětem přiměřených omezení, která sledují legitimní cíl a nenarušují samotnou podstatu tohoto práva.

132 Dále pokud jde konkrétně o podmínky přípustnosti žaloby na neplatnost, podmínka týkající se závazných právních účinků napadeného aktu sice musí být vykládána ve světle práva na účinnou soudní ochranu, jak je zaručeno v čl. 47 prvním pododstavci Listiny, avšak cílem tohoto práva není změnit systém soudního přezkumu stanovený Smlouvami, a zejména pravidla přípustnosti přímých žalob podávaných k unijním soudům, jak vyplývá i z vysvětlení k tomuto článku 47, které je podle čl. 6 odst. 1 třetího pododstavce SEU a čl. 52 odst. 7 této Listiny třeba zohlednit pro

účely jejího výkladu. Výklad pojmu „napadnutelný akt“ tudíž ve světle uvedeného článku 47 nemůže vést k vyloučení této podmínky, aniž jsou překročeny pravomoci unijních soudů, které jim přiznávají Smlouvy (viz rozsudky ze dne 25. října 2017, Slovensko v. Komise, C-593/15 P a C-594/15 P, EU:C:2017:800, bod 66 a citovaná judikatura, a ze dne 9. července 2020, Česká republika v. Komise, C-575/18 P, EU:C:2020:530, body 52 a 53).

133 Z toho vyplývá, že kvalifikace služby iMessage jako NCIIS HSP v rozhodnutí o označení nevyvolává závazné právní účinky, jimiž by mohly být dotčeny zájmy Apple, a tudíž podstatným způsobem nemění její právní postavení. V důsledku toho tedy musí být třetí žalobní důvod odmítnut jako nepřípustný.

134 Vzhledem k tomu, že všechny žalobní důvody ve věci T-1080/23 byly zamítnuty, je třeba žalobu podanou v uvedené věci zamítnout v plném rozsahu.

K žalobám podaným ve věcech T-1079/23 a T-214/24

135 Žalobou, kterou Apple podala ve věci T-1079/23, se uvedená společnost domáhá zrušení rozhodnutí o zahájení šetření trhu uvedeného v bodě 4 výše v rozsahu, v němž je založeno na konstatování, že služba iMessage představuje NIICS ve smyslu DMA a EKEK.

136 V rámci námitky nepřípustnosti vznesené na základě článku 130 jednacího řádu ve věci T-1079/23 vznáší Komise dva důvody nepřípustnosti. V podstatě tvrdí, že předně je rozhodnutí o zahájení šetření trhu přípravným aktem, a není tedy napadnutelným aktem, a dále že uvedené rozhodnutí nemůže být předmětem žaloby na neplatnost podané k Tribunálu, neboť nevyvolává závazné právní účinky, jimiž by mohly být dotčeny zájmy Apple.

137 Žalobou, kterou Apple podala ve věci T-214/24, se uvedená společnost domáhá zrušení rozhodnutí o ukončení šetření trhu uvedeného v bodě 7 výše v rozsahu, v němž v něm Komise dospěla k závěru, že služba iMessage je NIICS HSP.

138 V rámci námitky nepřípustnosti vznesené na základě článku 130 jednacího řádu ve věci T-214/24 Komise v podstatě tvrdí, že rozhodnutí o ukončení šetření trhu nemůže být předmětem žaloby na neplatnost, neboť uvedené rozhodnutí, v němž konstatovala, že Apple nemá být označena za strážce přístupu pro svou NIICS HSP iMessage, nemění podstatným způsobem její právní postavení.

139 V obou těchto věcech Komise zejména tvrdí, že předmětem žaloby na neplatnost mohou být pouze opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy Apple tím, že podstatným způsobem mění její právní postavení.

140 V tomto ohledu v DMA není podle Komise obsažena žádná povinnost ani pravidlo použitelné na službu kvalifikovanou jako HSP, ledaže by tato služba byla uvedena ve výroku rozhodnutí o označení jako klíčová brána pro podnikatelské uživatele k oslovení koncových uživatelů ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení.

141 Z toho vyplývá, že žaloby Apple na neplatnost rozhodnutí o zahájení šetření trhu a rozhodnutí o ukončení šetření trhu musí být podle Komise odmítnuty jako nepřípustné, neboť tato rozhodnutí podstatným způsobem nemění právní postavení Apple.

142 Apple tvrdí, že Komise má nesprávně za to, že kvalifikace NIICS v rozhodnutí o zahájení šetření trhu a v rozhodnutí o ukončení šetření trhu nemůže ovlivnit zájmy Apple tím, že podstatným způsobem mění její právní postavení. Tímto konstatováním totiž Komise podle Apple vyvodila konečný právní závěr, v jehož důsledku vznikají povinnosti podle DMA, jimiž mohou být dotčeny její zájmy, neboť podstatným způsobem mění její právní postavení.

143 O toto zjištění by se mohly opírat zejména třetí strany a požádat Komisi, aby službu iMessage zahrnula do rozhodnutí o označení. Mimoto pro účely použití DMA již Komise podle Apple nemusí posuzovat, zda v budoucnu představuje služba iMessage NIICS HSP, neboť tato podmínka je splněna.

144 Konečně, pokud by Apple nemohla napadnout uvedené konstatování v rozhodnutí o označení, v rozhodnutí o zahájení šetření trhu nebo v rozhodnutí o ukončení šetření trhu, vedlo by to k porušení práva na účinnou právní ochranu a na přístup k soudu, které jí přiznává článek 47 Listiny a článek 6 EÚLP.

145 V projednávané věci, jak tvrdí Apple, aniž to Komise zpochybnila, rozhodnutí o zahájení šetření trhu a rozhodnutí o ukončení šetření trhu přebírají posouzení uvedené v rozhodnutí o označení, podle kterého musí být služba iMessage kvalifikována jako NIICS. Je však třeba konstatovat, že prvním z těchto rozhodnutí Komise pouze zahajuje šetření za účelem posouzení, zda poznatky předložené Apple umožňují zpochybnit domněnky uvedené v čl. 3 odst. 2 DMA, a ve druhém z nich konstatuje, že Apple nelze považovat za strážce přístupu pro službu iMessage.

146 Sporné konstatování uvedené v těchto rozhodnutích tedy v souladu s posouzením provedeným v bodech 114 až 133 výše nevyvolává závazné právní účinky, jimiž by mohlo být podstatným způsobem dotčeno právní postavení Apple.

147 Je tedy třeba dospět k závěru, že rozhodnutím o zahájení šetření trhu a rozhodnutím o ukončení šetření trhu, stejně jako rozhodnutím o označení, nemohou být v rozsahu, v němž je v nich služba iMessage kvalifikována jako NIICS HSP, dotčeny zájmy společnosti Apple tím, že by podstatným způsobem měnily její právní postavení.

148 Aniž je tedy nezbytné zkoumat, zda rozhodnutí o zahájení šetření trhu představuje přípravný akt, je třeba prohlásit jediné žalobní důvody uplatněné ve věcech T-1079/23 a T-214/24 za nepřípustné, a tudíž odmítnout žaloby v uvedených věcech jako nepřípustné.

149 S ohledem na vše výše uvedené musí být tyto žaloby odmítnuty.

K nákladům řízení

150 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

151 Vzhledem k tomu, že Komise a Coalition for App Fairness požadovaly náhradu nákladů řízení a Apple neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení vynaložených Komisí a Coalition for App Fairness.

152 V souladu s čl. 138 odst. 1 jednacího řádu nesou členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, vlastní náklady řízení.

153 Stejně tak podle čl. 138 odst. 3 jednacího řádu ponese Free Software Foundation Europe vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát zasedající v kolegiu o pěti soudcích)

rozhodl takto:

1) Věci T-1079/23, T-1080/23 a T-214/24 se pro účely rozhodnutí spojují.

2) Žaloby se zamítají.

3) Společnosti Apple Inc. a Apple Distribution International Ltd ponesou vlastní náklady řízení i náklady řízení vynaložené Evropskou komisí ve věcech T-1079/23, T-1080/23 a T-214/24.

4) Evropský parlament ponese vlastní náklady řízení ve věci T-1080/23.

5) Rada Evropské unie ponese vlastní náklady řízení ve věci T-1080/23.

6) Francouzská republika ponese vlastní náklady řízení ve věci T-1080/23.

7) Spolková republika Německo ponese vlastní náklady řízení ve věci T-214/24.

8) Společnost Apple Inc. ponese náklady vynaložené Coalition for App Fairness ve věci T-1080/23.

9) Free Software Foundation Europe eV ponese vlastní náklady řízení ve věci T-1080/23.

Van der Woude De Baere Petrlík

Kecsmár Kingston

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 8. července 2026.

Podpisy